

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 céntims.
 Fòra de Palma . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

SES CRIADES EN ES BORN.

I.

Sovint, sovint, sentim esclamar-sè ses señores de Ciutat cuantre sa servitut de 'vuy en dia, y sobre tot cuantre ses criades malcriades qu' ara s' usan.

Si ténen rahó ó si no, 'n ténen, es còsa un pòch dupiosa; lo que no 's dupiós es que 's señoriu y sa mossonèa de 'vuy en dia té gran part de culpa de sa malcriadesa de sa servitut. Y anam à provarhó amb pòques paraules.

Per criats y per criades, entén sa gent del mon modern y *despreocupada*, uns bergantells ó bergantelles llogats à tant cada mes y mantenguts, amb s' obligació de fé ses feynes de la casa à gust y agrado d' es señós, aconhortantse, per regla general, de que sian gent *de confiansa y de bons modals*.

Un pich que están admesos à la casa y que demòstran essè endressats y diligents, y que no tòcan rès y aguantan ses reñades sense replicá, ja 's tot quant exigeix de sa servitut una señora ó un señó d' aquests à n' aquí anám à espolsarlos sa murta.

Ses cases de l' antiga, ahont es señoriu los vé de rèl, solian tení es criats y ses criades no com à gent estèrna y rebutjada, sino com à gent de la familia, de mòdo y de manera que sòls per prende estat dexaven es servici, y molts de ells hey feyan mòrt y vida. Y altre tant passava à ses cases de manco importància si es que se retrián segons ets estils y usanses des sigle passat.

Perque heu de sebre, ignoranis lectors, que en es sigle passat amb aquest ram hey havia usanses més humanitaries y més ben entèses que ses del present.

En aquell temps, tan avorrit p' es qui no més en saben lo xerèch, y encara exagerat, ets amos y señós tenian grans devers en vès des séus criats, y los cumplian relligiosament.

Es señós no sòls pagavan sa soldada

à n' es criats y los davan es menjá corresponent, sinó que tenian ànsia de instruirlos en sa moral y sa relligió, á fi de que es séu trabay no fos brutal y forsat, com es de ses mules que tiran à nes cotxos, sino afectuós y de bon grat com correspon entre sers racionals que ténen devant Déu iguals drets y un matex merexe.

Allò de passá el rosari cada vespre, tots à un redòl, vist p' es forat desde ahont se mira al mon avuy en dia, pareix còsa pròpia de convents, que fá oló de ranci y de beateria.

Allò de que, pe' sa Corema, criats y criades repassin sa doctrina, preparantse per aná à sortí de la parròquia; sembla avuy en dia una *viotació de sa llibertat de consciència*.

Allò de que ses criades joves per cap motiu sortissen totes sòles à vayveretjá, era un *despotisme* y un atach à n' es *drets individuals* més respectables.

Però, lo cèrt es que per virtut d' aquelles pràctiques tant *nèas* y d' aquell sistema tant despòtich, la major part de jovensanes sortian des servici per casarsè honradament y essè bones mares de familia.

¿Se pòt dí altre tant avuy en dia? Per contestarvos, veniu amb nòltros qualsevòl diumenge decapvespre, y fassem tres vòltes just per mitx des Born.

II.

¡Miravos quin desvèri! es pedrissos plens à cada banda, y per mitx, sempenes d' estòls que van y vénen y s' aturan ríguent à la desesperada.

Es bergantells y es soldats que s' hi passetjan, semblan bestia qu' han amollat à llòure perque se delit, despues de havè estat vuyt dies dins es sestadós. Mirau com camelletjan y s' envesten y jugan pernetjant, y giravoltan sense gens de mirament ni aturay.

Y tot axò entre mitx de ses criades que s' en riuen y escoltan ses arrieses y ses fleptomies que vomitan fent de graciosos.

Y tot axò entre mitx d' ets infantons de *ca's señós*, que ja han perdut de vista

ses *teleys* y fan es séus axams y corregudes.

Y es bojiòt no minva maldement se afich dins aquells formigués qualque municipal, pues pareix qu' está de guarda perque no s' alter aquell desorde.

¿Veys aquelles dues enlestides que les han, assegudes à un pedris, amb tres artillés y dos marinos?

¿Veys aquelles altres que les ténen fòrt ferm amb un paisanet de llengo llarga?

¿Veys aquella joveneta que ascolta amb tanta oreya ses llissons de sa veyarda que la té aglapida?

Si los parau esment, passant com qui no n' es, sentireu pòch més ó manco tròssos de conversa com es ara aquests.

—Y li vatx dí, señora: si no li agrada que no 'n menj...

—Dimarse à vespre no pòt sè, perque no hey ha *trato* y es señós no sortiran.

—¿A mi me dirás que tú no hey conversaves devant es corté?

—Mira, jò amb un mes he estat à quatre cases... Mudet, no sies bajana, abans de que t' engéguin.

—Y jò aguant p' es señó; perque me dexa fé tot lo que vuy... y sa señora... calla...

—Ja, ja, jay!!

—Oye, *prendá*: ¿*Quieres venir conmigo?*

—Pren es méu consej: dexet d' infants y aferra sa panera.

—*Delita! oh Delita!* Ara he perdut sa nina.

—Perque no tens vergoña. Ja heu sè que en dus un'altra de moguda.

—Ningú sabrà rès; diguem que sí...

—*Uy! rezalá!*

—Te dich que no 'm tornis mirá més de cara.

—Arri, mala mula!

—Y com son tres fiyes y ténen empeñats es tres vestits d' hivèrn; y devem sis duros en es forn...

—Me pens qu' hauré trobat milló conveniència.

—Ah! fieta méua; si jò m' aconortás amb sa soldada...

—¿Qu' es axò? No mos pegueu sempenes...

—¡Mal llamps tantes famelles! Voga orsant, Bièl.

—Roseta, escoltem una paraula.

—Vat' allà es señós; poset devant mí.

—Oli! Empeñ, Tesá, pe's'altra banda.

—Animals de cerres! M' han esquin-sat sa manta.

—Dios, Tonina; aprofitet.

—Y hòno, ja se sab que tots es señós son uns morrals.

—Fòrt! li ha ventat galtada perque per tres pichs li ha estirat sa cóua.

—Ja he aclarit allò, Miquèl...

—Diumenge en tornarem parlá.

—Y vatx dú sa carta d'amagat à sa señora jove.

—Mumare es à la vila y no sospita rès.

—Abur!

—Tòfol... dexet veure.

—Atlòtes, aturauvos, encara no fá fosca...

.....

Ja bastà axò per mostra; amb so ben entès que no hem apuntada cap de ses converses més verdoses y farestes.

Allà se fa bugada arreu, arreu de tot quant passa dins ses cases; contantsho amb gran secret, còm se supòsa.

Allà ses nines de sèt y de vuyt anys qu' han sortit à passetjá amb sa criada senten mil històries que... les desxon-dexen.

Allà es un carnaval sense caretas ahont tothòm té llibertat per amollá paraules y fé gestos inmorals, acabant, sovint, à bufetades.

Còm sa gent de tò y tot es señoriu es à la Rambla, ningú s' incomòda; tot lo més, si passa qualque familia inglesa que vá ó vé des Moll, dèu esclamá, prenguent nòtes desd' una vorera, part de fóra:

«A Palma los domingos, santificar la fiesta con blasfemias, locuras y deshonestidades públicamente. Los *policemen* verlo sordamente y fumar tranquilos. Palma no estar civilizada todavia.»

III.

Totes ses consideracions qu' are pognessim afegí, mos semblan per demés; qui crega qu' hem exagerat, qu' heu vaja à veure.

No pretenim que ses criades hajin de está esclaves tota sa setmana sense un decapvespre per fé un alè y una passetjada, no; nòltros creym molt just que despues de trabajá sis dies, prenguin un descans, però un descans honest y de més profit material, que s' engiñ y es hòn señ de ses señores de l'antiga saben proporcioná de mil maneres.

À Palma hey há establides unes enseñanses ahont cada diumenge decapvespre pòden anarhi ses criades que vulgan aprende un pòch de lletra. Allà, sense pagá, rebrán llissons y hòns conseys y tot regalos.

Aquexes señoretas y mossones que tant se quexan de sa servitut desenfreida, y mala d'aregá, ¿perque no l' hey envian? ¿No han pensat may amb sos devers que ténen de dá instrucció à ses criades?

Ses joves que surten des séu pòble, fugint de sa misèria, y dexan sa familia, y vénen à Ciutat per à serví, ¿no ténen dret à trobá amb sos séus seños y amos, en llòch d' esplotadós de sa desgracia uns verdades padrins y protectós?

Y si es señoriu de vuy en dia dexa de cumplí es séus devers morals y relligiosos, ¿que té d' estrañ que sa séua servitut fassi dos doblés de lo matex, seguint es séu exemple?

Desenganemmos; no's per mèdi de *cartilles* que s' ha de corretgí es comportament y sa conducta de sa servitut; si à n' axò anam, també podrian fé *cartilles* per registrá es defectets de ses señores.

Que no dexin replegá totes ses criades à n' es Born y se lograrà una milloransa.

Y sino, qu' es señoriu, es diumenges decapvespre, en llòch de passetjarsè per la Rambla, se passetx p' es Born y veurá de pròp sa séua *servitut*.

Tothòm à un redòl; es ríchs y es pòbres, es señós y es criats, ses mamays y ses tetes; axò aconseya sa verdadera igualdat.

Ja en sentim molts que esclaman: ¡Vaja unes idèes que estampa L'IGNORANCIA!

Son idèes nòstres, y de tothòm que estima es verdadé progrés des nòstro pòble:

X.

SA BARCA MUNICIPAL.

Amb tota s' òbra mòrta
Desfeta à còps de mar,
Ses velas rebentades,
Ets abres esquerdats,
Tinó que no govèrna,
Y fent aygo per llarch,
Ja torna entrá en badía
Després d' un viatge llarch,
Sa malanada barca
Municipal.

Per una barca veyá
De consumit lleñam
Que fa tants d' anys que sempre
Navega per la mar,
¡Mirau que té desgracia
Es no porè saupá
Sense trobá toduna
Fibrons y temporals!
¡Oh malsortada barca
Municipal!

Un temps feya viatges,
Just un cada dos anys,

Y sense cap soscayre
Solía retorná,
Un temps, es cèrt... Però ara
Dú mala sòrt per llarch;
Sense averia gròssa
No dona *fondo* may
Aquesta pòbre barca
Municipal

Si'n té ó no'n té sa culpa
De tot aquest naufrax
Sa gent que la tripula,
Sovint s' ha disputat.
Ningú may l' ha volgudá
Per eil... Y mentres tant
Ha anada amb vent de proa
Per mitx d' escuys y uyals
Sa combatuda barca
Municipal.

Aquest derré viatge
S' apuro va essé gran;
Ningú, ningú volia
A bordo d' ella aná:
Ni marinés d' empena,
Pilòts ni capitans
Se davan en coratge
D' emprendre y manetjá
Sa pòch segura barca
Municipal.

N' hi ha pòchs que s' en agradin...
De navegá de franch;
Son molts es qui refúan.
Amb ella entrá à la part.
¡Per paga, demunt ella
N' hi ha tan pòch de guaný;
Que just sa *picotilla*
Es lo que pòt doná
Sa desdixada barca
Municipal!

Antany sortí à viatge
Duguent de capitá
Patró que just sabia
Sa mica de pescá.
No es còm qui calá llenses,
Y escá palangres y amís
Es navegá d' altura
Per mitx de la mar gran,
Y dú à hòn pòrt sa barca
Municipal.

Per pilòt y nostramo
Menava jovensans
Qu' encara no tenian
Es clotell gens colrat.
Per marinés s' en duya
Atlots que de nadá
Dins es *Jonquet* sabían...
¡Magnífichs tripulants
Per sa sexuga barca
Municipal!

Mentres véren la costa,
Tothom anava en gran;
Quant dins es golf entráren,
Va comensá es naufrax.
Perduts y sense brúxula,
Retuts y maretjats,
Amb vent y correntia
Dexáren derivá
Sa malmenada barca
Municipal.

Atlots que no sabian
Ses verbes de la mar

Volguéren saltá en terra,
Cansats de navegá.
A dins es bot entravan
Es més poruchs tenraís;
Vogant cap á la costa,
Prest varen arribá,
Abandonant sa barca
Municipal.

Aquells que romanían
A bordo agoserats,
Bé 'n feren de maniòbres
Al fi, per no enrocá.
Virades, trece ròles
Orsades... pero, ay!
Qui no es de l' art, el gasta;
Y amb tants d' endidalats
Casi feya ny sa barca
Municipal.

Sa barca, terra-terra,
Anava bordetjant,
Feya aygo y no podia
A dins es port entrá.
Es qui la se miravan
D' en terra, capetjant,
—«¡Dauli un remolch! (digueren)
Sino, no entrarà may
A dins es port, sa barca
Municipal!»

Sa barca ha donat fondo,
¡Ja era hora qu' en donás!
Mirau: ¿veys aquell casco
Tombat de costellam
Que sense arboladura
S' está podrint allá
Devant sa Porta Nova
Ple d' aygo y destrossat? —
¡Imatge de sa barca
Municipal!

¡O barca desdixada
Qu' amb tan mals tripulants
T' has vista combatuda
De vents y temporals:
Aguanta y no t' afones.
Ja qu' has agontat tant;
Sura, si pots, y espera,
Qu' ara 't volen salvá,
Sandroyetjada barca
Municipal!

De gent més marinera
Te volen tripulá:
Capitá de carrera
D' América tendrás.
Si aquesta gent no 't salva,
Si tornas enrocá,
Renúncia á s' esperansa.
De navegá pus may:
¡Vesten á fons, oh barca
Municipal!

MIRANÍUS.

LA TOA.

I.

Dormia ben descansat devés es pòrt
de Pollensa, quant es trepitx y rall de
molta gent, y es lladrá de quatre ò cinch

cans, me desxondí. M' axech, trèch es
cap á sa finestra y vaitx veure una tren-
tena d' hòms que sortian de la casa,
alguns amb calsons amples y amb una
còrda Cabrera passada p' es bras. Se com-
partiren amb un parey d' estòls, partint
per diferents camins a aplegá sas auve-
yes sauvatjes, que pasturan per aquells
comellas y empitrats turons.

Feya una hermosa nit de primavefa;
dins es blau fosch del cèl veyá brillá
una infinidat de diamants; sa fresqueta
moguent sumòrt sumòrt ses fuyes de
ses mates y garbayoneres, les feya ru-
moretjá alegrement; s' aygo de la má
desfeya ses ones aplanades dins s' arena
fent de miray á sa lluna empagahida,
que amb sa claró dexava veuré es llune-
dans; ses muntañes de *Xenet, l' Uyal,*
Llenaire y cu Puig que de dia pareixen
aferrades á n' es niguls, les veyá ben
tayades y d' un coló grisench; ses case-
tes d' Alcudia pareixian un esbart de
coloms blancs que cansats de volá
s' havian posat per una estona; y més
pròp *la Fortalesa* semblava lo mateix
que un cap de voltó allargat demunt un
plat de plata.

Embabayat contemplava aquelles ma-
ravelles. ¡Y quins pensaments tan purs
me venian á n' es cap; de quin mòdo
respirava aquell ayret qu' axampla es
pit! Estava concirós, però no trist, per-
que no 'm recordavan es disgusts que
á casi tots mos atormentan en el mon.
Me veyá ben acullit per una familia
respectable, y estimat per una jove de la
casa. ¿Qué més podia desitjá? Tres ba-
tayades que doná un rellòtje me feren
recordá qu' hey havia un' hora que guay-
tava; jò hauria jurat que sòls feya tres
minuts.

Tanch sa finestra, y me torn colgá.

II.

L' endemá dematinet ja me passetjava
contemplant aquells bellisims llòchs; y
á pòch á pòch, sense dar-me 'n conte,
vatx arribá á una fontanella que surt de
dins una mina feta en temps de 's mòros.

Devés les vuyt comparegueren es ma-
texos qu' havian partit es vespre abans,
derrera dues guardes d' auveyes.

Es bèls d' ets añells, es lladrá d' es
cans y es crits d' es missatges, se con-
fonian fent un conjunt molt agradable.

Després qu' hagueren estojades ses
auveyes, begueren un glopet perhòm y
menjaren un tròs de pá de figa.

Quant se posaren en feyna aquella
trentena d' hòms, presentavan tan bell
quadro que En Goya ó En Doré haurian
fet mansbelletes si haguessin trobat tan
gran asunto per una de ses séues com-
posicions.

Figurauvos una gran sala amb sos
recons á escayre, plena d' hòms asse-
guts en diferents positures, manejant
cada un unes llargues estisores, y á su
baix fermada per ses cames una auveya.

Sèt ó vuyt missatges que entran ses que
han de tondre y s' enduen ses toses; tots
fent un cantussòl per l' estil de sa tonada
des batre ó des segá, però un pòch
manco delitosa. En primé terme, su de-
vòra es portat, está dret l' Amo, amb cal-
sons amb bufes, antiparres, es capell de
ales amples y es séu gayato; es alt,
prim, á sa séua cara veys escrit qu' es
un hòmo de bé á carta cabal, de l' anti-
gaya y per lo matex hòn cristiá. Algu-
nes atlòtes ben garrides donaven un ra-
mellet de flòs, enceses còm ses séues
galtes, á cada tonedó.

A mitjan capvespre, quant estaren
llestes de tondre los haguesseu vists as-
seguts á una taula llarguíssima, de quin
mòdo y amb quin gust menjavan bons
tròssos de carn, despres d' havé dema-
nat á Déu es pá de cada dia.

¡Oh y quanta poesia s' enclou dins la
muntanya! ¡Quines costums tan tradicio-
nals è inocents son aquestes! ¡Ditxós
qui les disfruta, sense teni enveja des
viure recelós ni de ses costums de farsa
que s' usan dins Ciutat!

UN CIUDADÁ POLLENSI.

XEREMIADES.

Pareix que, á la fi, anam á má de
tení Ajuntament nou.

Aquests dies hey ha hagut reunions
amb aquest objècte, á ca 'l señó Gover-
nadó, y segons resan es diaris, (nòltros
no hey éram,) la còsa va marxant amb
bòn pèu, y es d' esperá que tot quedi
compòst y arreglat.

Per are, en bones mans está el pan-
dero. Dissapte qui vé, farém bò haverne
de parlá amb més espay.

*
**

Hem sentit á dí qu' alguns señós vey-
nats de la Sala están dispòsts á renunciá
es séu lucratiu y honorífich càrrech,
oferintse per *Retgidós rasos* des nou
Ajuntament que mos arreglan.

Si aquesta mentida fos vera, no ten-
driam paraules bastants per elogiá es
séu patriotisme.

*
**

Antigament es sacerdotès pagans sa-
crificaven hòms y cabres á n' es séus
ídols; y per axò, ganivet en má, de-
gollavan ets animals, á s' intempèri,
omplintse de sanch fins á n' es colsos.
Però es d' advertí que es sumos sacer-
dotès, sense fé tanta feyna, s' empessola-
van ses frexures, á redòs des temple.

Avuy en dia es paganisme polítich
també té sacerdotès de feyna, y sumos
sacerdotès que engrexan dins es santuari
de sa vanidat; tot p' es bé des pòble.

*
**

Una mala noticia. Es vapor mallorquí

Lulio ha tengut un soscaire: devés s'estret de Bonifaci, segons diuen, va tocà á un baix, y à consecució d'axò ha hagut de vará pròp de la costa.

Es vapor *Union* dimecres va partí de pressa à darli auxili. Déu fassa que'l puga salvá.

*
**

Pòchs dies despues d'havè acordat es nòstro Ajuntament rebaxá sa paga à n'es Municipals, pareix que n'hi venguéren remordiments; y penedit de lo qu' havia fet, revocá s'acuerdo, dextantlos es matex sòu d'abans, còm si rès fos estat.

Meem si pòch à pòch arribarém à pèrde de tot es calendari.

S'adagi ja 'u diu: «Qui pren y dona, el dimoni l'encona.» Y es provat.

*
**

Nòstros que estam à favó d'ets ignorants de tota llivaña, mos veym en es cas de recomaná un establiment privat, s'entén que no es públich, encara que hey vá tota casta de familia.

Dit establiment está establí dins uns estudiets d'una casa gran d'un carré d'aquesta molt nòble è ilustrada Ciutat de Palma.

Sia dit amb confiansa: si n'hi ha cap de vòltros, amichs lectors, que patesca de qualsevòl còsa y vulga posarse en mans d'una *curandera forastera*; ó si té disgusts d'amores y té necessitat de que li *fassin ses cartes*, que vaja à s'estudiet aludit y trobará recapte. Es un carreró seguit de gent qu'hey acòlla à totes hòres; es pagesos y ciutadanes de xoquinet s'hi tiran de bell de dia; ses señores de bona casa aprofitan ets horabaxes, perque no les vejin.

Nòstros suposam que tothòm deu romandre aconhortat y satisfet; perque es parroquians aumentan à proporció, tant còm aumentavan es des famós *curandero de Campos*.

Per rès del mon voldriam que s'Autoritat se temés de lo que passa à dit establiment; no fos còsa que, just per fè mal à L'IGNORANCIA y à n'ets ignorants mallorquins, el fés tancá.

No'n fesseu us de rès de lo qu'hem dit.

*
**

Al cap y à la fi, sa *tenassa* d'es carré d'Odon-Colom comensa à desaparexe.

¡Qui' u hagués hagut de dí! Jò hauria esperat l'añy qui vé, en aquest temps.

Are falta sebre quantes setmanes passarán d'aquí que vejem acabada tal millora.

*
**

A n'es dos depòsits de màquines de cusí que de temps enrera tenim à dins Ciutat; s'en hi ha afegit un altre, fa pòch temps, qu'es à ca'n Prats d'es Pas den Quint.

De mòdo qu'ore més que may ses se-

ñores y mestresses podrán triá sa màquina que més los puga convení; si los agrada sa de *Wertheim*, en es carré de Odon-Colom; si'n vòlen una de *Singer*, en es carré des Bastaxos, y si la s'estiman més de *Wheler y Wilson*, à ca'n Prats d'es Pas den Quint.

*
**

Una mala fi de gent curiosa, d'aquesta que en tot li agrada posarhi es nas, mos ha manifestat desitx de sebre quin paradero havia tengut aquell mòro de Sant Agustí, desde el Còrpus ensá donat de baixa.

Nòstros hem fet diligències per sebrerho, y à tots aquests curiosos los podem contestá que es mòro, segons noticies fidedignes, es à ses conferències diplomàtiques de Madrit, perque axò de Marruecos, còm es natural, li interessa molt.

¿Hey ha ningú qu'en vulga sebre més?

MERCAT.

Vat'aquí ses transaccions que s'han fetes aqueix més passat.

Amors.—Amb abundàcia, tenguent preferència ets interessats à n'es platònichs.

Còrs.—S'han fets alguns barats, à un aña de *plasso*, baratant en constancia.

Declaracions.—Ben moltes, poques de vertaderes y lleals.

Esperances.—Encara que s'en oferiren algunes partides, no se pogueren negociá per falta de garantia.

Constancia.—Molt desitjada y ben escassa.

Carabasses.—S'en reberen algunes qu'están en primeres mans.

Polles.—No sabem que s'en hajan col·locades més que dues à molt bon preu y à fòrsa de bondat.

Fadrines veyardes.—Sense operacions.

Viudes.—Han corregut un parey de mòstres que no han agradat per lo passades.

Viudos.—Pòbres, refuats; richs, cercats.

Pollos.—Molts; còm més xerèchs més ben rebuts.

COTISACIONS.

Bosses.—Buydes.

Billets d'amor.—Cotisats à la vista y à qualsevòl preu.

Papè de casament.—Sense operacions.

UN FERIT D'ALA.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Un mèstre sense sòu à España no's gens nòu.

SEMBLANSES.—1. En que té goma.
2. En que té corona.
3. En que té Porros-Fuyes.

QUADRAT.....—*Rama-Atou-Moab-Aubò*.
PROBLEMA.....—Capital, 8100 lliures; 9 anys; 900 lliures à cada un.

ENDEVINAYA.—Una locomotora.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—A. C. I. T., *Llais de na Felipa*, Un

Sabatè en dilluns y Pere Pera.

Cinck:—*Lau Tibicriste*, Dos *Tranquils*, M.

Olecrab y Un Punxa engegat.

Quatre:—Un *Didòt*, P. *Pezet y Vauma Poma*.

Y una no més:—Un *Porqueté*.

GEROGLIFICH.

WAMBA

DS SON :::
LLEBETX

UN LLETERNÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla es convent de la Mercè à sa plassa de ses Copiñes?
2. ¿Y un piano à un estel?
3. ¿Y la Sala à n'es castell de San Carlos?
4. ¿Y un Alcalde à un Celadó?

INDIOTÉ.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Omplí aquests pichs amb lletres que per llarch y de través digan: sa 1.ª retxa, un animalet; sa 2.ª, una medicina; sa 3.ª, lo que's tròba sovint per fòra vila, y sa 4.ª, lo que tothòm té ó ha tengut.

FEROSTAS.

FUGA DE CONSONANTS.

.O.. A .O.. . E.. E. .O..
UN MÚSICH.

PROBLEMA NUMERICH.

Omplí aquests 25 daus amb sos números de 1 fins à 25, de manera que es n.º 25 estiga en es dau des mitx, y que sumats per llarch, de través ó de punta à punta, donen sempre sa mateixa suma.

PEP D'AUBEÑA.

ENDEVINAYA.

¿Quin es s'animal que fa
Ròba que tothòm ne pòrta?
Quant neix, sa mare ja's mòrta
Vuyt ò nòu mesos ja hey ha.

UN ESTUDIANT.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

12 JUNY DE 1880.

Estampa don Pere J. Gelabert.